

Sygn. akt II Ka 678/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak SR /del./ Paweł Mądry (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Urszuli Korczakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2023 r.

sprawy **D. D., O. W. i B. W.**

oskarżonych z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 15 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 318/22

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

za podstawę wymiaru kary wobec O. W. przyjmuje art. 280§1 kk i orzeczoną karę podwyższa do 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt IV i V wyroku oraz z podstawy prawnej wymiaru kary wobec B. W. eliminuje przepis art. 60§2 kk;

w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. i adw. B. S. kwoty po 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu oskarżonych B. W. i D. D. w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 678/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 15 czerwca 2023r.
w sprawie II K 318/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>zarzuty apelacji obrońcy O. W.:</u></p> <p>1. zarzut obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań złożonych przez świadków oraz wyjaśnień oskarżonych w zakresie:</p> <p>- w jakim Sąd z odosobnionych i niewiarygodnych zeznań S. P., złożonych podczas postępowania przygotowawczego, wyciągnął wniosek, że oskarżona</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

O. W. brała udział w rozboju pokrzywdzonego, poprzez wypowiedzenie słów „zabierajcie pieniądze”, a także, że ww. pokrzywdzonemu zostały zabrane przez sprawców pobicia pieniądze i telefon, podczas gdy zeznania te nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, zeznaniami ww. świadka, złożonymi podczas rozprawy, a także załączonych do akt sprawy nagraniem.

- w jakim Sąd oceniając pozostały materiał dowodowy, niezgodny z tezą, że O. W. wypowiedziała słowa „zabierajcie pieniądze” uznał wyjaśnienia i zeznania świadków za niewiarygodne.

b) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości, w zakresie zdarzenia i udziału w nim oskarżonej O. W., na niekorzyść oskarżonej

c) rażące naruszenie art. 193 § 1 kpk poprzez ocenę Sądu, wpływu alkoholu na ośrodkowy układ nerwowy, stanu świadomości, zapamiętywania i możliwości odtworzenia wydarzeń przez pokrzywdzonego S. P., będącego w stanie upojenia alkoholowego, w sytuacji gdy taka ocena może być dokonana jedynie przez biegłego odpowiedniej specjalności.

w konsekwencji obraży ww. przepisów postępowania karnego zarzucam także:

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że pokrzywdzonemu podczas zdarzenia

zostały zabrane pieniądze i telefon, a także, że oskarżona O. W. brała bezpośredni udział w rozboju poprzez wypowiedzenie słów „zabierajcie pieniądze”.

3. zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 280 § 1 kk w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej,

zarzuty apelacji obrońcy B. W.:

1. zarzut naruszenia art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej analizy materiału dowodowego w zakresie:

- wyjaśnień oskarżonego W. polegające na uznaniu ich za częściowo niewiarygodne w zakresie jego udziału w przebiegu zdarzeń w sytuacji, gdy inne dowody (wyjaśnienia rodziców oskarżonego, zeznania pokrzywdzonego, zeznania świadków) nie potwierdzi ją sprawstwa oskarżonego ani tym bardziej działania w porozumieniu z oskarżonym D. czy zamiaru popełnienia przez niego rozboju ani zaboru pieniędzy;

- zeznań świadków A. W. i E. G., którzy wskazywali, iż nie widzieli, aby oskarżony w dniu zdarzenia wieczorem wychodził z domu poza spacerem z psem;

- zeznań świadka G. G. (1), który wskazał, iż pokrzywdzony informował, iż to najmłodszy syn E. W. (1) dopuścił się czynu, a najmłodszym synem E. W. (1) jest I., a nie oskarżony B. W.;

- zeznań pokrzywdzonego S. P., który w momencie czynu był w stanie upojenia alkoholowego, na każdym etapie postępowania składał różne zeznania, żadnej okoliczności

nie był w stanie stwierdzić ze stuprocentową pewnością;

- nagrania z monitoringu miejskiego poprzez przyjęcie, iż jest ono dowodem rozboju w sytuacji, gdy na nagraniu widoczne jest jedynie pobicie, zaś brak jest jakichkolwiek zachowań mogących nawet sugerować zamiar zaboru pieniędzy czy telefonu;

2. zarzut naruszenia art. 186 kpk poprzez uwzględnienie jako dowodu depozycji E. W. (1) zawartych na nagraniu w sytuacji, gdy świadek ten, jako osoba najbliższa dla oskarżonych, skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań, co oznacza, iż wszelkie jego depozycje dotyczące przedmiotowej sprawy objęte są zakazem dowodowym;

- co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia błędnego stanu faktycznego w zakresie sprawstwa oskarżonego, kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu, przypisanego mu zamiaru popełnienia przestępstwa rozboju, zaboru pieniędzy i telefonu;

zarzuty apelacji obrońcy D. D.:

1. zarzut obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 2 § 2, 4 i 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, 5 § 2 kpk art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 202 § 1 kpk, art. 192 § 2 kpk i 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dopuszczenie się przez Sąd niekonsekwencji i dwuznaczności między dokonanymi ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności ich niespójności oraz oparciu na jednostronnym rozumowaniu Sądu z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału

dowodowego, wbrew zasadom logiki i z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w szczególności:

- oparcie ustaleń sądu z jednej strony na zdecydowanie selektywnym dobraniu dowodów z całkowitym pominięciem korzystnych dla oskarżonego - i to bez względu na ich wagę i znaczenie dla ustaleń w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia, z drugiej zaś przypisywanie dowodom treści, których one nie zawierają, a dopełnione zostały całkowicie dowolnie formułowanymi tezami i twierdzeniami, w oderwaniu od materiału dowodowego, w tym:

- dowolną, a nie swobodną oceną dowodu z nagrań monitoringu wraz z protokołami oględzin i uznaniu przez Sąd I Instancji, iż dokumentuje sposób przebiegu zdarzenia i zachowania oskarżonego polegającego na dokonaniu rozboju na osobie S. P. przez oskarżonego D. D., a nie na dokonaniu pobicia;

- dowolną, a nie swobodną ocenę nagrania z telefonu komórkowego E. W. (1) przez Sąd I Instancji, który uznaje dowód z nagrania za wiarygodny jednocześnie wybiórczo uznaje za niewiarygodną treść nagrania w zakresie braku zaboru pieniędzy pokrzywdzonemu przez oskarżonego D. D.;

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na dowolnym i nieuzasadnionym przyjęciu za wiarygodną - najbardziej niekorzystną dla oskarżonego D. D. - z kilku wersji zdarzenia przedstawionych przez pokrzywdzonego S. P. - poprzez nieobdarzenie wiarą wyjaśnień oskarżonego D. D. w całości, w tym w szczególności w zakresie w jakim oskarżony nie przyznaje

się do sprawstwa zarzucanego mu czynu z art. 280 § 1 kk, opisuje jak faktycznie przebiegało zdarzenie, a zamiarem oskarżonego było pobicie pokrzywdzonego, a nie dokonanie rozboju - podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego dokonana w oparciu o zasady swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów - zmierzającej do uzasadnienia z góry przyjętego założenia o winie oskarżonego, wspartego wybiórczą i powierzchowną analizą zeznań pokrzywdzonego S. P. i świadka J. K. obciążających oskarżonego D. D. przy jednoczesnym pominięciu treści nagrania pomiędzy współoskarżoną O. W., a jej matką E. W. (1) oraz nagrań monitoringu - wskazujące, iż wyjaśnienia oskarżonego są konsekwentne, jednoznaczne i spójne, korelują z materiałem dowodowym o charakterze obiektywnym w postaci nagrania z telefonu E. W. (1) oraz z monitoringu, a zatem, iż nie polegają one na prostym zaprzeczeniu zarzutom oskarżenia, lecz są wsparte materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w konsekwencji są one wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i jako takie winny stanowić podstawę do poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych;

- dowolna, a nie swobodną ocenę zeznań pokrzywdzonego S. P. i oparcie się przez Sąd I Instancji wybiórczo na zeznaniach pokrzywdzonego S. P. złożonych przez pokrzywdzonego w wersji najbardziej dla niego korzystanej w sytuacji, kiedy Sąd I Instancji jednocześnie stwierdza, że zeznania pokrzywdzonego są nieszczerze, a z materiału dowodowego jednoznacznie wynika,

iż pokrzywdzony przedstawił kilka wersji przebiegu zdarzenia, co potwierdził w swoich zeznaniach świadek P. Z., G. G. (2) i M. J., a które to zeznania Sąd i Instancji w całości uznał za wiarygodne;

- dowolna a nie swobodną ocenę zeznań świadka J. K. i obdarzenie w całości wiarą zeznań świadka J. K. potwierdzających przyjętą przez pokrzywdzonego najbardziej niekorzystną wersję przebiegu zdarzenia z nocy z 3 na 4 marca 2022 r. dla oskarżonego D. D., w sytuacji kiedy świadek nie był z pokrzywdzonym w chwili zdarzenia wiedzę na temat zdarzenia czerpał od pokrzywdzonego, który bezpośrednio po zdarzeniu znajdował się w stanie upojenia alkoholowego i który to wielokrotnie wskazywał na kilka wersji przebiegu tego zdarzenia i nie miał pewności co do żadnej z nich;

- uznanie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dotyczących czy oskarżony swoim zachowaniem dokonał rozboju na osobie pokrzywdzonego S. P. w sytuacji braku jednoznacznych dowodów, mimo iż z materiału dowodowego wynika, iż oskarżony dokonał pobicia pokrzywdzonego S. P.,

- uznanie, że dopuszczenie i przeprowadzenie dowód z opinii biegłych psychiatrów celem ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego D. D. zmierza do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy dowód ten jednoznacznie określiłby stan zdrowia psychicznego oskarżonego, który pozostaje pod kontrolą psychiatryczną, a nie był badany.

- nie zarządzenie przez Sąd przesłuchania świadka sylwestra P.

	<p>z udziałem biegłego psychologa z uwagi na wątpliwości Sądu co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń w sytuacji, gdy istniały uzasadnione wątpliwości Sądu w tym zakresie w szczególności kiedy świadek przedstawiał kilka wersji przebiegu zdarzenia i zeznawał odmiennie,</p> <p>- poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku wbrew ustawowym zasadom, polegającą na niewystarczającym i niepełnym uzasadnieniu treści wyroku, w tym niewyjaśnienie istotnych rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego (kilka wersji przebiegu zdarzenia), oraz powstaniem istotnych wątpliwości co do prawidłowej i pełnej oceny dowodów, w szczególności wybiórczej oceną dowodu w postaci nagrania rozmowy pomiędzy O. W. i jej matką E. W. (1), nagrania z monitoringu miejskiego, zeznań pokrzywdzonego oraz zeznań świadka J. K.;</p> <p>2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony D. D. dokonał zarzucanego mu aktem oskarżenia rozboju, mimo, że nie pozwala na to zebrany i ujawniony materiał dowodowy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- w każdej z apelacji został wskazany zarzut błędnej oceny wiarygodności zeznań S. P.. Obrońcy kwestionując</p>		

wiarygodność tego świadka wskazywali przede wszystkim na stan nietrzeźwości świadka w chwili czynu, skutkujący, nieustalonym przez biegłego, ograniczeniem zdolności do postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Nadto zdaniem skarżących, pokrzywdzony przedstawiał różne wersje zdarzenia i nie był pewien żadnej z przedstawianych okoliczności. Odnosząc się do tych zarzutów, Sąd Okręgowy w całości podziela ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonego dokonaną przez Sąd I instancji, w tym każdy z drobiazgowych argumentów wskazanych na uzasadnienie dokonanej oceny. Porównując uzasadnienia zarzutów apelacji z rozważaniami Sądu I instancji należy stwierdzić, że Sąd I instancji, w odróżnieniu do obrońców, dokonując finalnej oceny wiarygodności świadka odniósł się do wszystkich wypowiedzi świadka, a następnie skonfrontował ich treść z pozostałym materiałem dowodowym. Z tych powodów, w sytuacji gdy zbędne jest ponowne przywoływanie argumentów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy, dzieląc te rozważania w całości, wskaże jedynie na pewne aspekty w tym zakresie. Wbrew twierdzeniom obrońców, zeznania pokrzywdzonego w toku postępowania przygotowawczego nie były zmienne (nieuprawnione jest zatem stwierdzenie o wielości wersji zdarzenia lasowych przez pokrzywdzonego), a jedyna zmiana nastąpiła na rozprawie, co bardzo obszernie zostało przeanalizowane przez Sąd I instancji. Nadto w sprawie nie pojawiła się potrzeba skorzystania z wiedzy specjalistycznej biegłego w celu ustalenia „stanu psychicznego

świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń”, gdyż nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające jakiegokolwiek wątpliwości w tym zakresie. Sama okoliczność, iż świadek zmienia w toku postępowania swoje zeznania, nie jest sytuacją wyjątkową w procesach karnych (w tej sprawie także inni świadkowi na rozprawie w większym lub mniejszym zakresie nie potwierdzili zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym) i nie stanowi podstawy do sięgania po opinię biegłego. Także wpływ alkoholu na ośrodkowy system nerwowy człowieka jest oczywisty, co zasadnie odnotował Sąd Rejonowy w swych zeznaniach. Natomiast niemożliwe jest ustalenie w procentach czy inny wymierny sposób jaki wpływ na zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń przez pokrzywdzonego miał alkohol obecny w jego organizmie, chociażby z tego powodu, iż nieznanym jest stan nietrzeźwości w chwili czynu. Argumentem stanowiącym podstawę do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego nie jest także to, iż funkcjonariusze policji nie mogli ustalić pełnego obrazu zdarzenia na podstawie rozpytania nietrzeźwego pokrzywdzonego. Z tego właśnie powodu S. P. został po zdarzeniu odesłany do miejsca zamieszkania i przesłuchany w charakterze świadka dopiero po wytrzeźwieniu, gdyż przesłuchiwanie nietrzeźwego świadka prowadziłoby do oczywistych wątpliwości co do wiarygodności takich depozycji. Sąd Okręgowy nie zgadza się zatem z argumentami obrońców, iż treść rozpytania pokrzywdzonego stanowi

równorzędny dowód z zeznaniami świadka. Nadto Sąd Okręgowy nie zgadza się z zarzutami o dokonanie wybiórczej oceny zeznań pokrzywdzonego, gdyż tego rodzaju zarzuty mają wyłącznie polemiczny charakter wobec obszernych i kompleksowych rozważań Sądu Rejonowego.

- Sąd Okręgowy podziela w całości rozważania Sądu I instancji, który uznał, że wiarygodne są zeznania pokrzywdzonego w zakresie w jakim zeznał, że O. W. powiedziała do innych współsprawców, aby zabrali pokrzywdzonemu pieniądze. Przede wszystkim oskarżona wiedziała, że pokrzywdzony ma w ubraniu znaczną ilość gotówki, gdyż pokrzywdzony manifestował ten fakt przed oskarżoną w czasie, gdy przebywał w jej mieszkaniu. Dalej, pokrzywdzony od samego początku twierdził, że w wyniku rozboju utracił pieniądze (podawał tę okoliczność interweniującym funkcjonariuszom policji), zaś jego konkubina J. K. potwierdziła, że tego dnia wyszedł z domu z gotówką. Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd I instancji, nie znajduje powodów, dla których pokrzywdzony miałby w tym zakresie fałszywie pomawiać oskarżoną. Powyższej okoliczności nie wyklucza ani to, że oskarżona w swych wyjaśnieniach zaprzeczyła tej okoliczności, ani treść zarejestrowanej rozmowy pomiędzy nią a jej matką. Nie jest znany powód, dla którego oskarżona w rozmowie z matką mówiła jedynie o tym, że w wyniku rozboju J. P. utracił telefon, lecz ta okoliczność nie stanowi dostatecznej podstawy do kwestionowania zeznań pokrzywdzonego. Być może oskarżona w rozmowie z matką chciał umniejszyć rozmiary tego czynu, a także jego konsekwencje.

W zakresie rozważań dotyczących udziału oskarżonej w dokonaniu przedmiotowego czynu należy dodać, że po przeprowadzeniu w całości postępowania dowodowego na rozprawie, w sprawie nie pojawiły się w sprawie żadne niedające się wyjaśnić wątpliwości co do roli oskarżonej w tym zdarzeniu, zatem w sprawie nie doszło do naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk przez Sąd I instancji. Nadto Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że oskarżona swym zachowaniem, działając wspólnie z innymi oskarżonymi, wyczerpała wszystkie znamiona czynu z art. 280 § 1 kk, mimo że nie zadawała ciosów pokrzywdzonemu.

- bezzasadne są także zarzuty wynikające z apelacji obrońcy oskarżonego B. W.. Trafnie Sąd Rejonowy odrzucił wyjaśnienia tego oskarżonego, uznając że stanowią one jedynie przyjętą linię obrony, gdyż w tym zakresie udział oskarżonego w rozboju został ustalony na podstawie zeznań J. P.. Pokrzywdzony o udziale B. W. w rozboju dowiedział się od E. W. (1), zaś informacje podane przez pokrzywdzonego zostały potwierdzone na podstawie nagrania rozmowy pomiędzy O. W. a jej matką. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że dowód ten, mimo że nie został utrwalony procesowo, stanowi istotny dowód w sprawie, gdyż treść tego nagrania potwierdza, że doszło do rozboju na osobie J. P., zaś jednym z dwóch mężczyzn atakujących pokrzywdzonego był B. W.. Mając zatem za podstawę ustaleń faktycznych powyższe wiarygodne dowody, Sąd Rejonowy zasadnie uznał za pozbawione wiarygodności sprzeczne z nimi wyjaśnienia B. W. i pozostałych oskarżonych oraz zeznania świadków A. W. i E. W.

(2). Dowodem wykluczającym udział tego oskarżonego w rozboju nie jest treść zeznań G. G. (2) (błędnie określonego w apelacji jako G. G. (1)), mimo iż świadek relacjonując rozmowę z pokrzywdzonym, która miała miejsce po dokonaniu przedmiotowego czynu, wskazał, że według pokrzywdzonego w mieszkaniu O. W. miał przebywać nie tylko D. D., ale także najmłodszy z braci O. W.. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie zostało ustalone w toku procesu, czy pokrzywdzony znał wszystkich braci oskarżonej, a zatem czy wiedział, który z nich jest najmłodszy, a ponadto z relacji policjanta wynika, że najmłodszy brat oskarżonej miał jedynie przebywać w mieszkaniu oskarżonej, zatem nie został wprost wskazany przez pokrzywdzonego jako jeden ze sprawców rozboju.

- bezzasadny jest także zarzut obrazy przepisu art. 186 kpk poprzez uwzględnienie jako dowodu treści nagranej prywatnej rozmowy pomiędzy oskarżoną a E. W. (1). Wprawdzie E. W. (1) odmówiła składania zeznań w sprawie, korzystając z prawa określonego w art. 182 § 1 kpk, to jednak zakaz z art. 186 § 1 kpk dotyczy jedynie wykorzystania jako dowodu treści zeznań uprzednio złożonych w charakterze świadka.

- bezzasadne są także zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego D. D.. Wprawdzie zasięg monitoringu nie obejmował w całości postaci sprawców w czasie, gdy dokonywali rozboju na pokrzywdzonym, to jednak treść zapisu wideo była bardzo istotnym dowodem dla dokonania ustaleń faktycznych sprawy. Z tego zapisu wynika wprost, że ile osób uczestniczyło w zdarzeniu, jak długo trwało całe

zajście, jak zachowywali się sprawcy przed i po dokonaniu rozboju. Jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, fakt zaboru mienia pokrzywdzonemu nie wynika wyłącznie z jego zeznań, czy też jego konkubiny, ale także z treści nagrania pomiędzy oskarżoną a jej matką i z pierwszych zeznań Z. K.. Na uwagę zwraca fakt podkreślony przez Sąd Rejonowy, iż po wysłaniu przez J. K. do O. W. żądania zwrotu telefonu i pieniędzy (pod groźbą zawiadomienia policji) niezwłocznie w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego zjawił się K. C., który przyniósł telefon utracony przez pokrzywdzonego poprzedniej nocy. Odrzucając niewiarygodne twierdzenia świadka, że przypadkiem odnalazł telefon następnego dnia rano, należy stwierdzić, że okoliczność odzyskania telefonu przez pokrzywdzonego potwierdza ustalenie Sądu Rejonowego, iż sprawcy dokonując rozboju weszli w posiadanie nie tylko pieniędzy pokrzywdzonego, ale także i jego telefonu.

- Sąd Okręgowy nie uznaje za zasadny zarzut obrońcy dotyczący oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej stanu poczytalności oskarżonego D. D. w chwili czynu. Obrońca podnosząc ten zarzut nie przedstawił żadnego nowego argumentu w uzasadnieniu apelacji, zatem należy uznać, że zarzut ma jedynie charakter czysto polemiczny z prawidłową i uzasadnioną decyzją Sądu Rejonowego, na mocy której nie uwzględniono wniosku dowodowego obrońcy w tym zakresie.

<p>- nieprzekonywujące są także zarzuty dotyczące rzekomych mankamentów sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Pomijając treść przepisu art. 455a kpk należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy sporządził bardzo obszerne uzasadnienie, w którym kompleksowo, obszernie i przekonująco przedstawił powody wydania zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>wniosek apelacji obrońcy O. W. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonej O. W. od zarzucanego jej czynu, - ewentualnie, zakwalifikowanie czynu O. W. na podstawie art. 283 kk jako wypadku mniejszej wagi i skazanie jej na karę grzywny <p>wniosek apelacji obrońcy B. W. o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, ewentualnie zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu, ewentualnie gdyby Sąd uznał zasadność zarzutu 3 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 12 miesięcy przy jednoczesnym utrzymaniu jej warunkowego zawieszenia; <p>wniosek apelacji obrońcy D. D. o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa umyślnego określonego w art. 158 § 1 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>kk i wymierzenie mu stosownej kary na podstawie tego przepisu,</p> <p>2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-szej Instancji</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do powzięcia stanowczych ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu z pkt I aktu oskarżenia, w tym roli każdego z oskarżonych, zatem brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o uniewinnienie oskarżonych, czy też przyjęcia, że w sprawie doszło jedynie do popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk.</p> <p>- nieprzekonywujące są także argumenty uzasadniające przyjęcie w sprawie wypadku mniejszej wagi, gdyż zarówno stopień szkodliwości społecznej jak i stopień winy sprawców, w tym O. W., był znaczny. Dodatkowo oskarżona w toku całego postępowania nie wykazała skruchy, czyn popełniła jako osoba karana za przestępstwa, zaś do popełnienia czynu doszło z powodu niskich pobudek, czyli chęci wzbogacenia się kosztem pokrzywdzonego.</p> <p>- w sprawie nie ujawniły się także podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzut apelacji obrońcy D. D.:</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<p>orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na poczynieniu przez Sąd I Instancji na podstawie prawidłowo ocenionych i uznanych dowodów błędnych ustaleń, że czyn oskarżonego D. D. nie stanowi przypadku mniejszej wagi.</p>	# niezasadny
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- obrońca podnosząc przedmiotowy zarzut w uzasadnieniu apelacji stwierdził, że za przyjęciem wypadku mniejszej wagi przemawia niska wartość zabranego mienia, zastosowanie nieznaczonej przemocy oraz brak obrażeń ciała pokrzywdzonego. Nadto oskarżony przyznał się w toku postępowania przygotowawczego do tego czynu, zatem wszystkie wymienione przez obrońcę okoliczności przemawiają za uznaniem znikomego stopnia szkodliwości społecznej czynu. Wprawdzie obrońca dostrzegł fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności oskarżonego, czy działanie w warunkach recydywy, ale uznał, że nie zmieniają oceny o znikomym stopniu szkodliwości społecznej tego czynu. W konsekwencji Sąd Rejonowy orzekając o karze nie uwzględnił w dostatecznym stopniu tych wszystkich okoliczności dotyczących sądowego wymiaru kary, o którym mowa w art. 53 kk i in., zaś wymierzona kara pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Następnie obrońca, ponownie powołując się na takie okoliczności jak niewielka wartość zabranego mienia, niski stopień zastosowanej przemocy czy brak obrażeń ciała pokrzywdzonego, uznał, że także</p>		

stopień winy oskarżonego nie jest znaczny.

- odnosząc się do powyższych argumentów obrońcy należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż stopień szkodliwości społecznej i stopień winy oskarżonego stanowił przeszkodę do uznania w tym przypadku wypadku mniejszej wagi. Trafnie argumentował Sąd Rejonowy wskazując, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, zaś jego pobyt w zakładzie karnym nie przyniósł oczekiwanego efektu w postaci nakłonienia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Dalej, zgadzając się z obrońcą, iż takie okoliczności jak wartość mienia czy brak obrażeń ciała po stronie pokrzywdzonego stanowi okoliczność łagodzącą, należy podkreślić, że wszystkie te okoliczności znalazły już odzwierciedlenie w wymiarze kary, gdyż Sąd Rejonowy podkreślił, iż wymierzona kara jednego roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą zbliżoną do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Nadto Sąd Okręgowy nie zgadza się z obrońcą, że czyn przypisany oskarżonemu charakteryzuje się nieznacznym stopniem szkodliwości społecznej i nieznacznym stopniem winy. Jako okoliczności wpływające na podwyższenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy przyjąć motywację oskarżonego (oskarżony nie podał żadnego zasługującego na uwzględnienie wytłumaczenia dla dokonania kradzieży alkoholu), manifestacyjny sposób działania oskarżonego czy rodzaj skradzionego mienia. Za wysokim stopniem winy przemawia zaś znaczny stopień zdemoralizowania oskarżonego, który doskonale zdawał sobie

<p> sprawę nie tylko z bezprawności swego działania, ale także nie wyraził skruchy w toku rozprawy, wręcz oświadczając, że nie przyznaje się do popełnienia tego czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i uznanie przypisanego oskarżonemu występkowi określonego w art. 281 kk za wypadek mniejszej wagi ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-szej Instancji;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosków</p>		
<p>3.3.</p>	<p><u>zarzut apelacji obrońcy B. W.:</u></p> <p>na wypadek gdyby powyższe zarzuty Sąd uznał za niezasadne, zarzut naruszenia art. 60 § 1 kk polegający na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze 14 miesięcy w sytuacji, gdy zawieszeniu wykonania kary podlega jedynie kara pozbawienia wolności co 12 miesięcy, z uzasadnienia wyroku ewidentnie wynika, iż zamiarem Sądu orzekającego było zawieszenie wykonania kary, zatem wymierzenie kary w wymiarze 14 miesięcy należy traktować jako oczywistą omyłkę Sądu</p> <p><u>zarzuty apelacji prokuratora:</u></p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

który doprowadził do niesłusznego zastosowania wobec O. W. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, co miało wpływ na treść orzeczenia i doprowadziło do wymierzenia rażąco niewspółmiernie łagodnej kary jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu, w tym zaplanowane działanie oraz wysoka brutalność przestępstwa wskazuje na wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu, nadto jej uprzednia karalność, a także brak skruchy oraz postawa procesowa wobec pokrzywdzonego wskazuje, iż względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej, powinny doprowadzić Sąd Rejonowy do wniosku, iż przedmiotowej sprawie nie występuje tzw. wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 60 kk, który przemawia za zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który doprowadził do niesłusznego zastosowania wobec B. W. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, co miało wpływ na treść orzeczenia i doprowadziło do wymierzenia rażąco niewspółmiernie łagodnej kary jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, pomimo, iż w realiach sprawy brak jest przesłanek przemawiających za uznaniem, iż B. W. zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary, a okoliczności podmiotowe i przedmiotowe przypisanego oskarżonemu występku, duży ładunek społecznej szkodliwości czynu, stopień winy, a co za tym idzie

względy prewencji szczególnej jak i ogólnej przemawiają za tym, że tak orzeczona kara jawi się jako rażąco łagodna, nie uwzględnienia celu zapobiegawczego i wychowawczego kary oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 1 kk i w konsekwencji art. 73 § 2 kk, polegające na warunkowym zawieszeniu na okres próby wynoszący 3 lat wykonywania orzeczonej wobec oskarżonego B. W. kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i oddaniu go w tym czasie pod dozór kuratora w sytuacji, gdy stosownie do brzmienia wskazanych przepisów sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i w okresie próby oddać skazanego, który jest młodociany pod dozór kuratora, a niniejszym wyrokiem wobec B. W. została orzeczona kara przekraczająca ten wymiar.

zarzut apelacji obrońcy D. D.:

zarzut rażącej niewspółmierność kary przejawiającej się w wymierzeniu oskarżonemu D. D. kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyście dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz nieuwzględnienia w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących i przecenieniu przez Sąd znaczenia ustalonych w sprawie okoliczności obciążających, zaś

	niedoceniając wymowy i znaczenia okoliczności łagodzących,	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- niezrozumiały jest zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisu art. 60 § 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu B. W. kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż wskazany przez skarżącego przepis nie reguluje zasad wymiaru kary. Nadto nie zasługuje na uwzględnienie tok wniosku obrońcy, iż w sprawie zachodzi podstawa do złagodzenia wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu do jednego roku z powodu tego, że wymierzenie oskarżonemu kary roku i 2 miesięcy było oczywistą omyłką Sądu Rejonowego. W tym zakresie obrońca odwołał się do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Rejonowy przedstawił swe rozważania dotyczące motywów wymierzenia oskarżonemu kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Należy dodać, że w tym zakresie stanowisko prokuratora jest diametralnie odmienne, gdyż oskarżyciel publiczny, kwestionując zasadność zastosowania w sprawie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, wniósł o wymierzenie B. W. kary 2 lat pozbawienia wolności. Odnosząc się zatem łącznie do zarzutów z obu apelacji należy stwierdzić, że przekonywujące są argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przemawiające za uznaniem, że w stosunku do 17 letniego sprawcy zachodziły podstawy z art. 60 § 1 kk do nadzwyczajnego</p>		

złagodzenia kary. Jednakże nie było w sprawie podstaw do dalszego złagodzenia kary i ostatecznego jej ustalenia na jeden rok pozbawienia wolności, gdyż jedynie w wymiarze określonym w wyroku kara spełni cele prewencji ogólnej i indywidualnej. Uwzględnienie zarzutu obrońcy prowadziłoby do wywołania u oskarżonego, którego osobowość jest nadal kształtowana, błędnego poczucia, że nie dopuścił się wysoce szkodliwego społecznie czynu. Tymczasem czyn z art. 280 § 1 kk jest jednym z najpoważniejszych przestępstw przeciwko mieniu, zatem kara wymierzona temu oskarżonemu powinna być realnie dolegliwa.

- zasadny jest zarzut apelacji prokuratora dotyczący wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej O. W.. Sąd Okręgowy podziela stanowisko prokuratora, iż w przypadku tej sprawczyni nie zachodziły podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 60 § 1 kk. Trafnie wskazuje prokurator, iż oskarżona nie zasługiwała na złagodzenie kary z uwagi na okoliczności popełnienia czynu (w tym to, iż czyn ten został wcześniej zaplanowany), wcześniejszą wielokrotną karalność za przestępstwa umyślne, ale także z uwagi na postawę oskarżonej, która nie wykazała skruchy i nie podjęła żadnych działań zmierzających do pojednania się z pokrzywdzonym. Nadto nadzwyczajne złagodzenie kary tej oskarżonej nie doprowadziłoby do osiągnięcia celów z zakresu prewencji indywidualnej i ogólnej. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą określonej w art. 280 § 1 kk będzie karą sprawiedliwą.

- z uwagi na wymierzenie oskarżonemu B. W. kary roku i 2 miesiące pozbawienia wolności zasadny jest zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 69 § 1 kk skutkujący wydaniem rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary oraz orzeczeniu o okresie próby i środku probacyjnym

- bezzasadny jest zarzut apelacji obrońcy oskarżonego D. D. dotyczący rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności. Zdaniem obrońcy, orzeczona kara nie uwzględnia należycie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk i nie uwzględnia w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących. Odnosząc się do zarzutu obrońcy, Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania Sądu Rejonowego, który wymierzając oskarżonemu karę łączną z zastosowaniem zasady asperacji zastosował przepis art. 85a kk. Sąd Okręgowy nie znajduje natomiast innych, poza dostrzeżonym przez Sąd Rejonowy związkiem przedmiotowo – podmiotowym przedmiotowych czynów, przesłanek do dalszego złagodzenia kary łącznej pozbawienia wolności. Należy przypomnieć, że Sąd Rejonowy na podstawie art. 86 § 1 kk mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną do 4 lat pozbawienia wolności.

Wniosek

wniosek apelacji obrońcy B. W.
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 12 miesięcy przy jednoczesnym

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

utrzymaniu jej warunkowego zawieszenia

wniosek apelacji prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w zakresie:

- pkt 1.2 poprzez wymierzenie O. W. i B. W. za przypisany czyn z art. 280 § 1 kk kary po 2 lata pozbawienia wolności

- pkt IV i V, poprzez ich uchylenie

wnioski apelacji obrońcy D. D. o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa umyślnego określonego w art. 158 § 1 kk i wymierzenie mu stosownej kary na podstawie tego przepisu,

2. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i uznanie przypisanego oskarżonemu występku określonego w art. 281 kk za wypadek mniejszej wagi,

3. zmianę rozstrzygnięcia o karze łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej na podstawie zmienionych wymierzonych kar jednostkowych;

ewentualnie:

4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-szej Instancji;

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

- wobec bezzasadności zarzutów nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski apelacji obrońców oskarżonych B. W. i D. D.,

<p>- zasadne okazały się zarzuty apelacji prokuratora w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięcia o karze wobec O. W., zatem Sąd Okręgowy dokonał zmian w wyroku zgodnie z wnioskami apelacji prokuratora</p>		
<p>3.4.</p>	<p><u>zarzut apelacji obrońcy D. D.</u></p> <p>zarzut naruszenia przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu § 18 ust. 2 poprzez jego niezastosowanie polegające na nieprzyznaniu ustanowionemu z urzędu obrońcy D. D. kosztów zastępstwa procesowego za udział w dwóch posiedzeniach sądu dotyczących przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz w dwóch posiedzeniach sądu dotyczących rozpatrzenia dwóch zażaleń na przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>w sprawie nie znajduje zastosowanie przepis § 18 ust. 2 ww. rozporządzenia, gdyż adw. B. S. została wyznaczona do obrony D. D. w całym postępowaniu karnym, a nie tylko w posiedzeniu aresztowym</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznanych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ustanowionemu z urzędu obrońcy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

D. D. z uwzględnieniem udziału obrońcy w dwóch posiedzeniach sądu dotyczących przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz w dwóch posiedzeniach sądu dotyczących rozpatrzenia dwóch zażaleń na przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania i wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. sygn. akt. SK 78/21,	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
bezzasadność zarzutu warunkowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok za wyjątkiem zmian opisanych poniżej	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

bezzasadność zarzutów apelacji i brak podstaw do zmiany wyroku z uwagi na okoliczności uwzględniane przez sąd odwoławczy z urzędu	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
- zmiana w zakresie podstawy prawnej wymierzenia kary pozbawienia wolności oskarżonej O. W. i podwyższenie wysokości wymierzonej kary pozbawienia wolności, - uchylene rozstrzygnięć zawartych w pkt IV i V wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
zmiany dokonane w wyroku wynikały z częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.---
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	<ul style="list-style-type: none"> - obrońca B. W. wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu na etapie postępowania apelacyjnego oświadczając, iż koszty te w całości ani w części nie zostały poniesione przez oskarżonego, z uwzględnieniem treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z grudnia 2022 roku, tj. poprzez zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu na podstawie rozporządzenia o stawkach za pomoc prawną z wyboru - obrońca D. D. wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w

	<p>postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, oświadczając jednocześnie, że nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.</p> <p>- Sąd Okręgowy uwzględnił wnioski obu obrońców i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obu obrońców kwoty po 516,60 zł tytułem obrony oskarżonych w postępowaniu odwoławczym ustalając wysokość należności na podstawie przepisu § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. Sąd Okręgowy w tym składzie prezentuje pogląd, iż orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, na które powołał się obrońca, nie dotyczy wskazanego powyżej przepisu § 17 ust. 2 pkt 4, zatem nie było podstaw, aby nie zastosować tego przepisu w tej sprawie</p>
IV	Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że oskarżeni nie są w stanie uiścić tych kosztów

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie rozstrzygnięcia o karze wobec O. W. i B. W.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca B. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca D. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana